Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
esitatud 9. juulil 2020[1]

Kohtuasi C-56/19 P

RFA International, LP
versus

Euroopa Komisjon

Apellatsioonkaebus – Dumping – Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi import – Määrus (EÜ) nr 1225/2009 – Artikli 11 lõiked 9 ja 10 – Dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmise taotluste rahuldamata jätmine – Uurimismeetod – Asjaolude muutumine võrreldes esialgse uurimisega või võrreldes tagasimaksmise ja vahepealse läbivaatamise vahepealsete uurimistega – Arvutatud ekspordihind – Makstud dumpinguvastaste tollimaksude mahaarvamine – Vaieldamatud tõendid

1. Nõukogu võttis 2008. aastal vastu määruse (EÜ) nr 172/2008[2], millega kehtestati muu hulgas Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi (raua ja terase tootmises kasutatav sulam) impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks.[3]

2. Selle määrusega kehtestati dumpinguvastane tollimaks (22,7%), mida kohaldati vaba netohinna suhtes liidu piiril enne tollimaksu sissenõudmist kahe Venemaal asutatud äriühingu[4], kellega oli seotud RFA International, LP (edaspidi „RFA“)[5], valmistatud toodete puhul.

3. Ettevõtjad, keda esialgse määruse dumpinguvastased meetmed puudutasid, algatasid järjest menetlused, nõudes nende meetmete osalist tühistamist, uuesti läbivaatamist või juba tasutud dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmist.

4. RFA konkreetselt taotles seda tagasimaksmist seoses dumpinguvastase tollimaksuna alates 1. oktoobrist 2010 kuni 31. detsembrini 2012 makstud summadega.

5. Komisjon jättis 18. detsembril 2014 selle tagasimaksmisnõude rahuldamata otsustega C(2014) 9805 final, C(2014) 9806 final, C(2014) 9807 final, C(2014) 9808 final, C(2014) 9811 final, C(2014) 9812 final ja C(2014) 9816 final (edaspidi „vaidlustatud otsused“).

1 Algkeel: hispaania.

2 Nõukogu 25. veebruari 2008. aasta määrus, millega kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist, Egiptusest, Kasahstanist, endisest Jugoslaavia Makedoonia Vabariigist ja Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning nõutakse lõplikult sisse nimetatud impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT 2008, L 55, lk 6; edaspidi „esialgne määrus“).

3 Menetlus algatati pärast seda, kui ferrosulamitööstuse koostöökomitee (Euroalliages) esitas 25. veebruaril 2008 kaebuse.

4 Need äriühingud olid Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (edaspidi „CHEMK“) ja Kuzneckie Ferrsplavy OAO (edaspidi „KF“).

5 RFA-l on Šveitsis haru, mis tegeleb CHEMK ja KFi eksportmüügiga, eelkõige Euroopa Liitu.

6. RFA esitas 4. märtsil 2015 Üldkohtule nende otsuste peale tühistamishagi põhjendusel, et need rikkusid mitut määruse (EÜ) nr 1225/2009[6] sätet.

7. Üldkohus jättis RFA hagi 15. novembri 2018. aasta kohtuotsusega[7] rahuldamata; selle kohtuotsuse peale on esitatud see apellatsioonkaebus.

I. Õiguslik raamistik. Määrus nr 1225/2009

8. Vastavalt artiklile 11:

„[…]

8. Olenemata lõikest 2 võib importija taotleda tasutud tollimaksu tagasimaksmist, kui on näidatud, et dumpingumarginaal, mille alusel tollimakse maksti, on kaotatud või seda on vähendatud tasemeni, mis on alla kehtiva tollimaksu taseme.

Dumpinguvastase tollimaksu tagasimaksmist taotledes esitab importija komisjonile taotluse. Taotlus esitatakse selle liikmesriigi kaudu, kelle territooriumil tooted vabasse ringlusse lubati, kuue kuu jooksul alates kuupäevast, mil pädevad ametiasutused lõplik[u] maksmisele kuuluv[a] tollimaksu summa nõuetekohaselt kindlaks määrasid, või kuupäevast, mil tehti otsus ajutise tollimaksuna tagatiseks antud summad lõplikult sisse nõuda. Liikmesriigid edastavad taotluse viivitamata komisjonile.

Tagasimaksetaotlus loetakse tõendusmaterjaliga nõuetekohaselt varustatuks siis, kui see sisaldab täpset teavet nõutud dumpinguvastaste tollimaksude tagasimakstavate summade kohta ja kogu tollidokumentatsiooni, mis on seotud selle summa arvutamise ja maksmisega. Samuti peab see sisaldama tõendeid normaalväärtuste ja ühendusse suunatud ekspordi hindade kohta vaatlusperioodil selle eksportija või tootja puhul, kelle suhtes tollimaks kehtib. Juhul kui importija ei ole asjaomase eksportija ega tootjaga seotud ja selline teave ei ole kohe kättesaadav või kui eksportija või tootja ei soovi seda importijale anda, peab taotlus sisaldama eksportija või tootja avaldust selle kohta, et dumpingumarginaali on vähendatud või see on kaotatud, nagu käesolevas artiklis näidatud, ning et vastav tõendusmaterjal esitatakse komisjonile. Kui sellist tõendusmaterjali eksportijalt või tootjalt mõistliku aja jooksul ei saada, lükatakse taotlus tagasi.

Komisjon otsustab pärast nõuandekomiteega konsulteerimist, kas ja millises ulatuses tuleks taotlus rahuldada, või ta võib igal ajal otsustada algatada vahepealse läbivaatamise, misjärel eeskirjadekohaste läbivaatamiste käigus saadud teavet ja järeldusi kasutatakse selle kindlakstegemiseks, kas ja millises ulatuses tagasimaksmine on põhjendatud. […]

9. Kui asjaolud ei ole muutunud, rakendab komisjon kõikides käesoleva artikli kohaselt läbiviidavates läbivaatamise või tagasimaksmise uurimistes sama metoodikat nagu tollimaksu kehtestamise põhjustanud uurimises, võttes nõuetekohaselt arvesse artiklit 2, eriti selle lõikeid 11 ja 12, ning artiklit 17.

10. Komisjon kontrollib kõigis käesoleva artikli kohaselt läbiviidavates uurimistes ekspordihindade usaldusväärsust kooskõlas artikliga 2. Kui ekspordihind otsustatakse arvestada kooskõlas artikli 2 lõikega 9, ei arvestata selle arvutamisel maha makstud dumpinguvastase tollimaksu summat, kui esitatakse vaieldamatud tõendid, et kõnealune tollimaks kajastub nõuetekohaselt edasimüügihindades ja järgnevates ühenduse müügihindades“.

6 Nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrus kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2009, L 343, lk 51; edaspidi „algmäärus“).

7 Kohtuotsus RFA International *vs.* komisjon (T-113/15, ei avaldata, EU:T:2018:783; edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“).

II. Kohtuvaidluse taust

9. Selleks et faktiliste asjaolude käiku paremini mõista, on asjakohane meenutada menetluslikke käänakuid, milles on väljendunud RFA (või ettevõtjate, kellega ta on seotud) nõuded seoses nende dumpinguvastaste tollimaksudega ja millele on pidanud nii Üldkohus kui ka Euroopa Kohus vastama.

A. (Esimene) tühistamishagi

10. Pärast esialgse määruse heakskiitmist 2008. aastal esitasid CHEMK ja KF Üldkohtule hagi nõudega tunnistada see määrus osaliselt kehtetuks.

11. Üldkohus jättis selle hagi 25. oktoobri 2011. aasta kohtuotsusega [8] rahuldamata, mille peale esitasid hagejateks olevad äriühingud apellatsioonkaebuse.

12. Euroopa Kohus jättis apellatsioonkaebuse 28. novembri 2013. aasta kohtuotsusega [9] rahuldamata.

B. Esimene uuesti läbivaatamise menetlus ja (teine) tühistamishagi

13. CHEMK ja KF taotlesid 30. novembril 2009 esialgse määruse vahepealset läbivaatamist.

14. Selle menetluse lõpus võeti vastu rakendusmäärus (EL) nr 60/2012, [10] millega jäeti esialgne dumpinguvastane meede muutmata.

15. CHEMK ja KF esitasid Üldkohtule hagi nõudega tühistada osaliselt rakendusmäärus nr 60/2012.

16. Üldkohus jättis selle hagi 28. aprilli 2015. aasta kohtuotsusega [11] rahuldamata, mille peale esitasid hagejateks olevad äriühingud apellatsioonkaebuse.

17. Euroopa Kohus jättis selle apellatsioonkaebuse 9. juuni 2016. aasta kohtumäärusega [12] rahuldamata.

C. Järgnevad tagasimaksmise menetlused

1. Tagasimaksmise uurimise esimene ja teine periood ning (kolmas) tühistamishagi

18. CHEMK ja KF esitasid ajavahemikus 30. juulist 2009 kuni 10. detsembrini 2010 mitu taotlust ajavahemikul 7. jaanuarist 2009 kuni 10. detsembrini 2010 tasutud dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmiseks.

19. Tagasimaksmise uurimine keskendus ajavahemikule 1. oktoobrist 2008 kuni 30. septembrini 2010, mille komisjon jagas kaheks alaperioodiks: „tagasimaksmise uurimise esimene periood“ 1. oktoobrist 2008 kuni 30. septembrini 2009 ja „tagasimaksmise uurimise teine periood“ 1. oktoobrist 2009 kuni 30. septembrini 2010.

8 Kohtuotsus CHEMK ja KF *vs.* nõukogu (T-190/08, EU:T:2011:618).

9 Kohtuotsus CHEMK ja KF *vs.* nõukogu (C-13/12 P, ei avaldata, EU:C:2013:780).

10 Nõukogu 16. jaanuari 2012. aasta rakendusmäärus, millega lõpetatakse muu hulgas Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi impordi suhtes kehtestatud dumpinguvastaste meetmete osaline vahepealne läbivaatamine vastavalt määruse (EÜ) nr 1225/2009 artikli 11 lõikele 3 (ELT 2012, L 22, lk 1).

11 Kohtuotsus CHEMK ja KF *vs.* nõukogu (T-169/12, EU:T:2015:231).

12 Kohtumäärus CHEMK ja KF *vs.* nõukogu (C-345/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:433).

20. Komisjon võttis 10. augustil 2012 vastu otsused C(2012) 5577 final, C(2012) 5585 final, C(2012) 5588 final, C(2012) 5595 final, C(2012) 5596 final, C(2012) 5598 final ja C(2012) 5611 final, milles ta rahuldas tagasimaksmise uurimise esimese perioodi kohta esitatud tagasimaksetaotlused ja jättis teise uurimisperioodi kohta esitatud tagasimaksetaotlused rahuldamata.

21. RFA vaidlustas need otsused Üldkohtus, kes jättis tema hagi 17. märtsi 2015. aasta kohtuotsusega [13] rahuldamata.

22. RFA esitas Üldkohtu 17. märtsi 2015. aasta kohtuotsuse peale apellatsioonkaebuse. Euroopa Kohus jättis apellatsioonkaebuse 4. mai 2017. aasta kohtuotsusega [14] rahuldamata.

2. Tagasimaksmise uurimise kolmas ja neljas periood ning (neljas) tühistamishagi

23. Ajavahemikus 1. märtsist 2011 kuni 26. juunini 2013 esitas RFA uued taotlused dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmiseks, seekord ajavahemiku 1. oktoobrist 2010 kuni 31. detsembrini 2012 kohta.

24. Olles eristanud kahte alaperioodi („tagasimaksmise uurimise kolmas periood“ 1. oktoobrist 2010 kuni 31. detsembrini 2011 ja „tagasimaksmise uurimise neljas periood“ 1. jaanuarist 2012 kuni 31. detsembrini 2012), jättis komisjon RFA taotlused vaidlustatud otsustega rahuldamata.

25. RFA esitas 4. märtsil 2015 Üldkohtule (neljanda) tühistamishagi, vaidlustades need otsused. RFA nõuded jäeti 15. novembri 2018. aasta kohtuotsusega rahuldamata ja ta esitas selle otsuse peale apellatsioonkaebuse.

D. Teine uuesti läbivaatamise menetlus ja (viies) tühistamishagi

26. Komisjon algatas esialgses määruses sätestatud dumpinguvastaste meetmete lõppemisel *aegumise läbivaatamise menetluse*, mis lõppes rakendusmäärusega (EL) nr 360/2014 [15], millega säilitati esialgse määrusega kehtestatud 22,7% dumpinguvastane tollimaks.

27. CHEMK ja KF vaidlustasid rakendusmääruse nr 360/2014 Üldkohtus, kes jättis nende kaebuse 15. novembri 2018. aasta kohtuotsusega [16] rahuldamata. See kohtuotsus on jõustunud.

III. Menetlus Üldkohtus

28. Tühistamishagi, mille esitas RFA vaidlustatud otsuste peale 4. märtsil 2015, sisaldas kolme väidet, millest on praegu oluline ainult teine väide, milles heideti nendele otsustele ette algmääruse artikli 11 lõigete 9 ja 10 rikkumist.

29. Seoses RFA ja komisjoni argumentidega selle väite kohta viitan vaidlustatud kohtuotsuse punktidele 58–68, milles Üldkohus teeb nende mõlema argumentidest kokkuvõtte.

13 Kohtuotsus RFA International *vs.* komisjon (T-466/12, EU:T:2015:151).

14 Kohtuotsus RFA International *vs.* komisjon (C-239/15 P, ei avaldata, EU:C:2017:337).

15 Komisjoni 9. aprilli 2014. aasta rakendusmäärus, millega pärast nõukogu määruse (EÜ) nr 1225/2009 artikli 11 lõike 2 kohast aegumise läbivaatamist kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist ja Venemaalt pärit ferrosiliitsiumi impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks (ELT 2014, L 107, lk 13).

16 Kohtuotsus CHEMK ja KF *vs.* komisjon (T-487/14, EU:T:2018:792).

30. Piirdun seega vaidlustatud kohtuotsuse punktide 69–75 ja 77–79 tsiteerimisega, milles Üldkohus selgitab, miks ta selle tühistamisväite tagasi lükkab. Ta teeb seda järgmiselt:

„69 Sellega seoses tuleb kõigepealt rõhutada, et algmääruse artikli 11 lõike 10 kohaldamisel on põhjendatud, et juhul, kui kõnealuste toodete tootmiskulud on varem arvesse võetud uurimisperioodi ja uue uurimisperioodi vahelisel ajal oluliselt muutunud, ei võta komisjon, kui ta määrab kindlaks, kas dumpinguvastased tollimaksud kajastuvad nõuetekohaselt nende toodete edasimüügihindades liidus sellel viimasel perioodil, arvesse mitte esimesel nendest perioodidest kasutatud edasimüügihindasid, vaid uuel uurimisperioodil täheldatud kulusid. Need kaalutlused kehtivad isegi siis, kui võib asuda seisukohale, et meetodit on muudetud võrreldes sellega, mida kasutati varasema uurimise raames, nagu käesoleval juhul, vastupidi sellele, mida väidab komisjon vaidlustatud otsustes esimese võimalusena, nagu on märgitud eespool punktis 22.

70 Selle praktika eesmärk on tagada majanduslikult keeruliste olukordade võrdluse raames analüüsi usaldatavus mitte ainult selleks, et põhjendada dumpinguvastase regulatsiooni alusel võetud meetmete põhjendatust, vaid ka selleks, et tagada ettevõtjatele, kelle suhtes võidakse neid meetmeid kohaldada, liidu õigusest tuleneva võrdse kohtlemise üldpõhimõtte austamine. Ent, kuigi majanduslikus analüüsis nende kahe perioodi vahelise olukorra võrdluse usaldusväärsuse tagamiseks on põhimõtteliselt põhjendatud kohaldada sama meetodit, ei ole see siiski nii juhul, kui asjaomased parameetrid on muutunud sel määral, et varem kasutatud meetod ei ole enam usaldusväärse tulemuse saamiseks sobiv, käesoleval juhul selleks, et hinnata, kas dumpinguvastane tollimaks kajastus nõuetekohaselt edasimüügihindades ja liidu järgnevates müügihindades või mitte (vt selle kohta analoogia alusel 18. septembri 2014. aasta kohtuotsus Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punktid 50 ja 59). Nagu väidab komisjon, on vaatamata tootmiskulude märkimisväärsele tõusule kahe võrreldava perioodi vahel siiski nii, et liidu edasimüügihinna isegi märkimisväärne tõus ei taga tingimata seda, et dumpinguvastane tollimaks kajastus nende hindade kujundamisel nõuetekohaselt, see tähendab täies ulatuses. Tootmiskulud võisid tõusta rohkem kui hinnad. Sel juhul, isegi kui uued hinnad on dumpinguvastase tollimaksu lisamise tõttu varasematest kõrgemad, ei kajasta huvitatud isikud dumpinguvastast tollimaksu nõuetekohaselt, arvestades nende tootmiskulude muutust.

71 Hageja poolt käesolevas asjas esitatud argumendid ei sea seda analüüsi kahtluse alla. Kõigepealt, vastupidi sellele, mida hageja sisuliselt väidab, ei eelda algmääruse artikli 11 lõige 10 absoluutselt – kuivõrd see käsitleb küsimust, kas „tollimaks kajastub nõuetekohaselt edasimüügihindades“ –, et jaatava vastuse saamiseks tuleb uuele edasimüügihinnale lisaks varem kohaldatavale edasimüügihinnale lisada ainult dumpinguvastasele tollimaksule vastav osa. Nimelt on tavaliste kuludega võrreldes täiendav tollimaks „nõuetekohaselt kajastatud“ vaid juhul, kui see on lisatud nendele muudele kuludele. Ent kui need muud kulud tõusevad, kuid edasimüügihind tõuseb vähem, siis on tegelikkuses tollimaks nendele muudele kuludele lisatud vaid osaliselt või üldse mitte, isegi kui varem kohaldatavale edasimüügihinnale lisati tollimaksule vastav osa. Dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmist käsitleva komisjoni teatise lõik, millele hageja tugineb ja mida on osundatud eespool punktis 58, ei ole sellele analüüsile kuidagi vasturääkiv. Sama kehtib 18. novembri 2015. aasta kohtuotsuse Einhell Germany jt *vs.* komisjon (T-73/12, EU:T:2015:865) kohta, millele hageja tugineb. Täpsemalt on selle kohtuotsuse punktis 155 selle punkti konteksti arvestades märgitud, et muu meetod kui liidus enne ja pärast dumpinguvastase tollimaksu kehtestamist kohaldatavate edasimüügihindade võrdlus võib olla sobiv, et teha kindlaks, kas see tollimaks on uutes liidu edasimüügihindades kajastatud või mitte.

72 Käesoleva juhtumi konkreetsete asjaolude kohta seoses tagasimaksmise uurimise neljanda perioodiga, mis vastab 2012. aastale, tuleb märkida, et vaidlustatud otsustes, näiteks otsuse C(2014) 9805 final põhjenduses 85 tuvastas komisjon, et tootmiskulud olid algse uurimisperioodiga võrreldes oluliselt suurenenud, nimelt 109% võrra, ilma et hageja oleks sellele sisuliselt vastu vaielnud, eelkõige käesoleva hagi raames. Selleks, et teha kindlaks, kas dumpinguvastased tollimaksud olid nõuetekohaselt kajastatud liidus edasimüügihindades, mida

hageja kasutas CHEMK ja KFi nimel tagasimaksmise uurimise neljanda perioodi jooksul, oli neil asjaoludel põhjendatud, et komisjon võtab algses uurimises kasutatud edasimüügihindade asemel arvesse 2012. aastal täheldatud tootmiskulusid.

73 Ent olukorras, kus – nagu märkis komisjon vaidlustatud otsustes, näiteks otsuse C(2014) 9805 final põhjenduses 84 – edasimüügihinnad katavad vaid 1% juhtudest toodete kulud koos dumpinguvastase tollimaksuga, ei ole kaugeltki tõendatud, et see tollimaks on tegelikkuses nõuetekohaselt kajastatud.

74 Isegi edasimüügihindade enam kui 100% tõus algse uurimisperioodi ja tagasimaksmise uurimise neljanda perioodi vahel, millele viitab hageja, ei ole selles kontekstis piisav, tõendamaks, et dumpinguvastased tollimaksud on teisel perioodil täielikult kajastatud. Nagu on sisuliselt eespool punktis 70 märgitud, piisab nimelt sellest, et tootmiskulud tõusid rohkem kui kohaldatavad hinnad, selleks et need kohaldatavad hinnad ei kajasta nõuetekohaselt dumpinguvastast tollimaksu, arvestades tootmiskulude muutust. Ent seda tõendab *a priori* komisjoni viidatud asjaolu, et 99% juhtudest ei katnud liidu edasimüügihinnad 2012. aastal toodete kulu koos dumpinguvastase tollimaksuga.

75 Järelikult arvas komisjon põhjendatult dumpinguvastase tollimaksu maha hinnast, millega kaup müüdi edasi esimesele sõltumatule ostjale liidus, et määrata kindlaks tagasimaksmise uurimise neljanda perioodi arvestuslik ekspordihind, kuna ei olnud tõendatud, et dumpinguvastane tollimaks oli esimesena nimetatud hinnas nõuetekohaselt kajastatud.

[…]

77 Siiski väidab komisjon põhjendatult, nagu ta märkis vaidlustatud otsustes, näiteks otsuse C(2014) 9805 final põhjenduses 78, et liidus edasimüügihindade analüüsimine selleks, et teha kindlaks, millisel määral need kajastavad dumpinguvastaseid tollimakse, tuleb läbi viia kaubandustasandil, mis järgneb nende maksude tasumisele, st põhimõtteliselt kaubandustasandil, kus hinnas on võetud arvesse lisakulusid võrreldes hindadega, mis võeti aluseks „tehasehindade“ või CIF-hindade (Cost, Insurance and Freight (kulud, kindlustus, vedu)) etapis. Sellega seoses tuleb rõhutada, et kui algmäärus näeb ette, et teatud hindu kohandatakse erineval kaubandustasandil kui see, milles neid tavapäraselt kohaldatakse, siis on selle eesmärk tagada õiglane võrdlus hindade vahel, mis ei kajasta tingimata samu teenuseid. Nii on algmääruse artikli 2 lõike 10 punktis d (nüüd määruse (EL) 2016/1036[17] artikli 2 lõike 10 punkt d) ette nähtud, et ekspordihinna ja normaalväärtuse õiglaseks võrdlemiseks võib olla vaja teha kohandusi, võttes arvesse erinevaid kaubandustasandeid, kus neid hindu on kohaldatud. See ei ole siiski nii, kui tuleb hinnata ainult edasimüügihindu liidus algmääruse artikli 11 lõike 10 kontekstis, milles ei ole niisuguseid kohandusi ette nähtud. Pealegi, kui nimetatud sätte kohaldamiseks teatavates olukordades, nagu on kõne all käesolevas asjas, on põhjendatud, et komisjon analüüsib edasimüügihindu, võttes arvesse kõiki enne edasimüümist kantud kulusid, nagu on meenutatud eespool punktis 69, siis ei oleks loogiline „tehasehindade“ või CIF-hindade tasandil kehtestatud hindade analüüsimine, isegi kui nendele hindadele lisatakse kunstlikult dumpinguvastane tollimaks, nagu väidab hageja, et on tehtud, st võtmata arvesse teatud hulka kulusid, mida on kantud enne nimetatud edasimüüki. Lisaks ei ole niisuguses olukorras vaja võrrelda liidu edasimüügihindu kahe järjestikuse perioodi vahel, kuna seda võrdlust võib – nagu käesolevas asjas – mõjutada see, et kaubandustasandid, mille jooksul asjaomaste toodete importijad esitasid esimestele sõltumatutele ostjatele liidus arve, on ajaliselt erinevad. Seevastu on tingimata vaja kontrollida, kas asjaomase importija esitatud tõendid näitavad, et analüüsitaval perioodil nende ostjate poolt tegelikult tasutud hind kajastab nõuetekohaselt dumpinguvastast tollimaksu. Selle kohta on vaidlustatud otsustes märgitud, ilma et

17 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2016. aasta määrus kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Liidu liikmed (ELT 2016, L 176, lk 21).

hageja oleks selles kahelnud, et sel perioodil müüs ta tooteid peamiselt „tollivormistusega“ hinna alusel, st mis hõlmas kõiki enne tarnimist tekkinud kulusid, mis võis lihtsustada eespool mainitud kontrollimist.

78 Järelikult ei saanud hageja tugineda „tehasehindade“ või CIF-hindade tasandil kohaldatud hindade muutumisele, isegi, kui neile on lisatud dumpinguvastased tollimaksud, selleks et tõendada, et ta kajastas tagasimaksmise uurimise kolmandal perioodil edasimüügihindades liidus dumpinguvastaseid tollimakse. Hageja oleks pidanud esitama tõendeid selle kohta, et „tollivormistusega“ hinnad, mida ta sel perioodil rakendas, katsid kõiki selles staadiumis kõnealuste toodete osas tekkinud kulusid, sealhulgas dumpinguvastast tollimaksu, mida ta aga ei tõendanud. Seega arvas komisjon õigesti dumpinguvastase tollimaksu maha hinnast, millega kaup müüdi edasi esimesele sõltumatule ostjale liidus, et määrata kindlaks tagasimaksmise uurimise kolmanda perioodi arvestuslik ekspordihind, kuna ei olnud tõendatud, et dumpinguvastane tollimaks kajastus nõuetekohaselt esimeses neist hindadest. Järelikult ei ole vaja uurida poolte argumente nende „tehasehindade“ või CIF-hinna usaldusväärsuse või arvutamise meetodi kohta. Mis puudutab hageja repliigis esitatud kinnitust, et isegi edasimüügihindade võrdlemine „tollivormistuse“ tasandil annaks tulemuse, mille alusel tuleks tollimaksud osaliselt tagasi maksta, siis tuleb märkida, et see argument ei ole igal juhul piisavalt põhjendatud, et seda saaks vaidlustatud otsuste õiguspärasuse kontrollimisel arvesse võtta (vt selle kohta 17. märtsi 2015. aasta kohtuotsus RFA International *vs.* komisjon, T-466/12, EU:T:2015:151, punkt 44 ja seal viidatud kohtupraktika).

79 Eeltoodust tuleneb, et hageja teine väide, et ekspordihinna arvutamisel on rikutud algmääruse artikli 11 lõikeid 9 ja 10, ei ole samuti põhjendatud“.

IV. Menetlus Euroopa Kohtus ja poolte nõuded

31. Apellatsioonkaebus esitati Euroopa Kohtu kantseleisse 25. jaanuaril 2019.

32. RFA palub Euroopa Kohtul vaidlustatud kohtuotsus tühistada ja teha vaidluses lõplik kohtuotsus, kui menetlusstaadium seda lubab. Teise võimalusena palub saata kohtuasi lahendamiseks tagasi Üldkohtusse. Igal juhul palub ta kohtukulude väljamõistmist komisjonilt.

33. Komisjon palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja RFA-lt.

34. 25. märtsiks 2020 kavandatud kohtuistung asendati Euroopa Kohtu küsimustega pooltele kirjalikult vastamiseks.

V. Apellatsioonkaebuse analüüs

A. Sissejuhatavad märkused

35. Vaidluse taustast nähtub, et alates dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamisest esialgse määrusega on nende tollimaksudega seoses esinenud mitmesuguseid käänakuid (tühistamishagid, tasutud tollimaksu tagasimaksmise taotlused ja läbivaatamise uurimised – nii vahepealsed kui ka aegumise kohta), mida ei saa apellatsioonkaebuse lahendamisel tähelepanuta jätta.

36. See asjaolu õigustab seda, et enne apellatsioonkaebuse väidete analüüsimist tuleb tuletada meelde, kuidas pärast dumpinguvastaste tollimaksude heakskiitmist on üldjuhul võimalik need kas uuesti läbi vaadata või taotleda nende tagasimaksmist vastavalt algmääruse nõuetele.

37. *Uuesti läbivaatamise* kohta andis Euroopa Kohus 18. septembri 2014. aasta kohtuotsuses[18] need hinnangud: „Mis […] puutub aeguvate meetmete läbivaatamisse algmääruse artikli 11 lõike 2 alusel, siis on tegemist hindamisega, kas esialgse dumpingumeetme kehtivuse lõpp soodustaks tõenäoliselt dumpingu ja kahju jätkumist või kordumist. Mis […] puutub vahepealsesse läbivaatamisse selle määruse artikli 11 lõike 3 tähenduses, siis komisjon võib muu hulgas uurida, kas dumpingu ja kahjuga seotud asjaolud on märgatavalt muutunud või kas olemasolevad meetmed toovad soovitud tulemusi varem kindlaks tehtud kahju kõrvaldamisel, et teha ettepanek esialgse määrusega kehtestatud dumpinguvastane tollimaks kas kehtetuks tunnistada, seda muuta või kehtima jätta“.

38. Kuigi *tagasimaksmise* menetlus sarnaneb vahepealse läbivaatamise menetlusega (tegelikult võimaldab algmääruse artikli 11 lõike 8 neljas lõik neid liita), lubab see üksnes tegeliku dumpingumarginaali uurimist, mitte aga üldise kahju küsimuse läbivaatamist.

39. Sissenõutud tollimaksude läbivaatamise ja tagasimaksmise menetluste ühised elemendid sisalduvad algmääruse artikli 11 lõigetes 9 ja 10, mis ongi just need, mida Üldkohus on RFA arvates rikkunud:

– lõige 9 käsitleb läbivaatamise ja tagasimaksmise uurimistes kasutatavat meetodit. Reegel on see, et uurimises kasutatakse sama meetodit, „nagu tollimaksu kehtestamise põhjustanud uurimises“, välja arvatud juhul, kui asjaolud on muutunud;

– lõige 10 puudutab arvestuslikku ekspordihinda. Selles on käesoleval juhul olulises osas sätestatud, et selle hinna võib kindlaks määrata „makstud dumpinguvastaste tollimaksude summat [maha arvamata]“ tingimustel, millele ma pärast viitan.

B. Apellatsioonkaebuse väited

40. RFA täpsustab, et tema apellatsioonkaebus „piirdub nende järelduste vaidlustamisega, mille tegi Üldkohus esimeses kohtuastmes hageja esitatud teise väite kohta, ja täpsemalt vaidlustatud kohtuotsuse punktide 69–75 ja 77–79 vaidlustamisega“.[19]

1. Esimene väide: „Üldkohus tõlgendas algmääruse artikli 11 lõiget 9 ja asjakohast kohtupraktikat vääralt ning hindas faktilisi asjaolusid sisuliselt ebaõigesti“

41. Käesolev väide on jaotatud kaheks osaks.

a) Esimene osa: põhjenduse puudumine

1) Apellandi ja komisjoni argumendid

42. RFA argument põhjenduse väidetava puudumise kohta on lakooniline. Ta piirdub kinnitamisega, et „Üldkohus ei käsitlenud hageja argumenti asjaolude muutumise puudumise kohta“[20].

43. Komisjon märgib, et Üldkohus ei ole kohustatud apellandi igale argumendile ammendavalt vastama, kuna otsuse põhjendustes esitatud kaudsed põhjendused on piisavad.

18 Kohtuotsus Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231; edaspidi „kohtuotsus Valimar“, punktid 52 ja 55). Komisjoni kontrolli kohta vahepealse läbivaatamise suhtes lisas Euroopa Kohus, et „komisjon [võib] vii[a] läbi mitte üksnes olukorra arengu tagasivaatava analüüsi alates lõpliku esialgse meetme kehtestamisest, et hinnata, kas kahju põhjustava dumpingu korvamiseks on vaja see meede säilitada või seda muuta, vaid ka olukorra võimaliku arengu tulevikku suunatud analüüsi alates läbivaatamismeetme võtmisest, et hinnata lõpliku meetme kehtetuks tunnistamise või muutmise tõenäolist mõju“.

19 Apellatsioonkaebus, punkt 16.

20 *Ibidem*, punkt 28.

2) Õiguslik analüüs

44. RFA kriitika selles küsimuses ei ole kergesti mõistetav, pärast seda, kui ta tunnistas, et „Üldkohus leidis, et tootmiskulude suurenemine kujutab endast asjaolude muutumist, mis põhjendab ekspordihinna arvutamise meetodi muutmist vastavalt algmääruse artikli 11 lõikele 9“.[21]

45. Nimelt selgitab Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse põhjendustes, miks on tema arvates olemas piisavad põhjused, mis õigustavad, et komisjon muudab oma arvutusmeetodit.

46. Selle kohtuotsuse punktis 70 on konkreetselt rõhutatud, et sama meetodi kohaldamisest võib mööda hiilida, „kui asjaomased parameetrid on muutunud sel määral, et varem kasutatud meetod ei ole enam usaldusväärse tulemuse saamiseks sobiv“.

47. Sellest eeldusest lähtudes rõhutab Üldkohus, et käesolevas asjas on need parameetrid, eelkõige tootmiskulud muutunud. On tõsi (ja see võib tekitada teatud segadust), et see tootmiskulude muutus on algmääruse artikli 11 lõike 10 alusel ekspordihinna arvutamisel dumpinguvastase tollimaksu kaotamise hindamise ühine element. See ei takista siiski seda, et Üldkohtu argumentides loetakse seda sama tootmiskulude suurenemist sisuliselt ka määravaks *asjaolude muutumise* teguriks, mis õigustab kasutatud *meetodi muutmist*.

48. Seda arvestades ei ole Üldkohtu põhjendus puudulik, mis võiks viia vaidlustatud kohtuotsuse tühistamiseni. Tema esitatud põhjendused – isegi kui need oleks ekslikud – on olemas ja piisavad selleks, et apellant saaks aru nende sisust, millega ta ei nõustu sisuliselt.

49. Lisaks tuleb märkida, et komisjon tõi vaidlustatud otsustes esile rea asjaolud muudatusi ja olulisi erinevusi, mis olid esinenud käimasolevas uurimises võrreldes esialgse uurimisega ja mis õigustavad meetodi muutmist.

50. Nende muudatuste hulgast pööras Üldkohus tähelepanu tootmiskulude suurenemisele, mis on loogiline, kuna sellele asjaolule oli viidanud ka RFA oma hagiavalduses, kuigi oli ka teisi muudatusi.[22]

51. Lõpuks, nagu Euroopa Kohus märkis oma 4. mai 2017. aasta kohtuotsuses[23] RFA analoogse argumendi kohta, piisab sellest, kui märkida, et apellatsioonimenetluses on Euroopa Kohtu kontrolli eesmärk eelkõige kontrollida, kas Üldkohus andis piisava vastuse *kõigile* apellandi esitatud argumentidele. Käesoleval juhul on see nii.

52. Pean igal juhul lisama, et kuigi vaidlustatud kohtuotsuse punktide 69 ja 78 mõne lõigu lugemisel võiks esmamulje põhjal arvata, et Üldkohus esitas arutluskäigu, mis läheb komisjoni omast kaugemale, ei asendanud ta seepärast siiski vaidlustatud otsuste põhjendusi (vaid ainult täiendas neid). Seega toimis RFA oma apellatsioonkaebuse esimeses väites õigesti, kui ta ei viita sellele näilisele väidete asendamisele.

21 *Ibidem*, punkt 22.

22 Otsuse C(2014) 9805 final (mille Üldkohus võttis vaidlustatud kohtuotsuses eeskujuks) punktis 19 koostoimes punktiga 21 on märgitud, et kahe Vene eksportiva tootja kulud suurenesid oluliselt (ligikaudu 100%) võrreldes esialgse uurimisega, ning et: i) kontsernisisese müügi struktuur vaadati veidi aega pärast esialgse uurimise lõpetamist läbi; ii) Vene eksportivate tootjate ekspordikaubavooge muudeti; iii) esialgse uurimise käigus eksportis eksportiv tootja kõnealust toodet peamiselt FOB (Free On Board (franko laeva pardal): müüja toimetab toote lastimissadamas laeva pardale. Sellest hetkest alates on kõik riskid ja kulud ostjal) ja DDP (Delivered Duty Paid (tarnitud makstud tollimaksudega): see sisaldab kõiki kulusid kuni kauba ostjale üleandmiseni ostjale kokkulepitud kohas impordiriigis). Pärast esialgset uurimist hakkasid nad müüma EXW (EXW-hind (Ex Works. Hangitud tehasest): kaup antakse üle võõrandaja ruumides ja ostja võtab üle kogu riski (ja kulud) kuni sihtkohani); iv) esialgse uurimise ajal müüdi toodet liidu klientidele EXW, CIF (võõrandaja kannab kindlustus- ja veokulud ning ostja võtab kauba üle laeva pardal sihtsadamas koos riskide (ja kuludega) alates sellest hetkest) ja DDP. Pärast esialgset uurimist toimus edasimüük peamiselt DDP; v) apellant ja äriühing Am General LLC – Mishawaka, USA („AMG“) asutati pärast esialgset uurimist. Apellandist sai toote ainus ostja ja ta eksportis seda eelkõige Euroopa Liitu. AMG osutas taotlejale selliseid haldusteenuseid nagu ostu- ja müügitellimuste töötlemine, sealhulgas tarnete logistika, lao haldamine ja arvete esitamine. Apellant usaldas need ülesanded talle eelkõige kontserni eksporditegevuse raames; ja vi) esialgse uurimise käigus valitsenud turutingimused muutusid samuti oluliselt.

23 Kohtuotsus RFA International *vs.* komisjon (C-239/15 P, EU:C:2017:337, punkt 27).

b) Teine osa: väidetavad õigusnormi rikkumised ja sisuliselt ebaõiged faktituvastused

1) Apellandi ja komisjoni argumendid

53. RFA võtab oma argumendid kokku järgmiselt: „Hinnates dumpinguvastaste tollimaksude kajastumist edasimüügihindades, ei analüüsinud komisjon seda mitte edasimüügihinna seisukohast, mis tuvastati uurimises, mille tulemusel võeti vastu esialgne määrus, vaid lähtudes praegustest tootmiskuludest Venemaal. See kujutab endast metoodika muutmist algmääruse artikli 11 lõike 9 tähenduses. Komisjon märkis, et asjaolud olid alates esialgsest uurimisest oluliselt muutunud ja et täpsemalt olid Vene eksportijate tootmiskulud suurenenud ligikaudu 100%. Kulud olid aga suurenenud ja olid teada juba tagasimaksmise uurimisperioodidel 2008–2010“.

54. Komisjon tugineb artikli 11 lõike 9 sõnastusele, et väita, et ainus kehtiv viide on esialgse määruse sõnastus, kuna see on see, mille „tulemusel kehtestati tollimaksud“.

2) Õiguslik analüüs

55. Nagu juba märgitud, on algmääruse artikli 11 lõikes 9 silmas peetud esiteks „tollimaksu kehtestamise põhjustanud uurimist“ ja teiseks läbivaatamise ja tagasimaksmise uurimisi. Nende kahe viimase käigus tuleb kasutada sama meetodit, mida kohaldati esimeses uurimises, välja arvatud juhul, kui asjaolud on muutunud.

56. Säte, mida on väidetavalt rikutud, kohustab seega hiljem üksnes kasutama „sama metoodikat nagu tollimaksu kehtestamise põhjustanud uurimises“. Kuna käesoleval juhul kehtestati dumpinguvastane tollimaks esialgse määrusega, tuleb õigusnormi sisust lähtuvalt kasutada võrdlusalusena esialgses uurimises kasutatud meetodit, mitte aga meetodit, mida järgiti mis tahes muul ajal.

57. Seda eeldust arvestades (millega – nagu märgib komisjon oma vasturepliigis – RFA nõustub hilinenult oma repliigi punktis 9, vastupidi sellele, mis näis järelduvat tema apellatsioonkaebuse punktist 25) ei saa apellatsioonkaebuse esimese väite selle teise osaga nõustuda.

58. RFA väitis oma apellatsioonkaebuses, et komisjon oleks pidanud kasutama sama meetodit nagu hilisemates *teistes* uurimistes, mitte selles, mille tulemusena kehtestati 2008. aastal dumpinguvastased tollimaksud. Täpsemalt heitis ta komisjonile (ja Üldkohtule, kes kinnitas komisjoni teesi) ette, et viimane ei kasutanud sama meetodit, mida ta oli juba kasutanud, kui ta tegi otsuse teiste varasemate perioodide eest tasutud dumpinguvastaste tollimaksude *tagasimaksmise* kohta.[24]

59. Ei ole välistatud, et RFA väitel võib teoreetiliselt olla teistsugune õiguslik alus kui see, mille ta ise valis (algmääruse artikli 11 lõike 9 rikkumine). Ainus õigusnorm, mida apellatsioonkaebuse kohaselt on tema arvates (mida Euroopa Kohus peab käsitlema) rikutud, on algmääruse artikli 11 lõikes 9 nimetatud õigusnorm, mille vale tõlgendamist RFA Üldkohtule ette heidab.

60. Nendel asjaoludel on apellatsioonkaebuse esimene väide läbikukkumisele määratud, sest – ma kordan – tõlgendus, mille RFA välja pakub, ei ole vastupidi Üldkohtu tõlgendusele selle sätte sõnastusega kooskõlas.

24 Kohtuasjas T-487/14, CHEMK ja KF *vs.* komisjon (EU:T:2018:792) (jõustunud) kohtuotsuses, mis tehti samal päeval nagu praegu vaidlustatud kohtuotsus, jättis Üldkohus rahuldamata analoogse nõude, mille olid esitanud CHEMK ja KF nende dumpinguvastaste tollimaksude aegumise läbivaatamise menetluses tehtud lõpliku otsuse peale. Selle kohtuotsuse punktis 61 on sedastatud, et „[k]äesolevas asjas *ei palu* hagejad *siiski kohaldada aegumise läbivaatamisega seotud uurimises sama meetodit kui esialgses uurimises, vaid et kohaldataks seda meetodit, mida kohaldati vahepealse määruse vastuvõtmisega päädinud läbivaatamise uurimises*. Nimelt on küsimus selle dumpinguvastase tollimaksu kajastamises, mis juba määratluse poolest esialgse uurimise perioodil ei kehtinud“ (originaalis kursiivita).

61. Igal juhul, nagu rõhutab Üldkohus, oleks juhul, kui asutakse seisukohale, et *asjaolud on muutunud*, põhjendatud kasutada uut meetodit, mis erineb eelnevate uurimiste käigus kasutatud meetodist. Sellele võimalusele on viidatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 70: „kuigi majanduslikus analüüsis nende kahe perioodi vahelise olukorra võrdluse usaldusväärsuse tagamiseks on põhimõtteliselt põhjendatud kohaldada sama meetodit, ei ole see siiski nii juhul, kui asjaomased parameetrid on muutunud sel määral, et varem kasutatud meetod ei ole enam usaldusväärse tulemuse saamiseks sobiv". Üldkohus kinnitab selles lõigus seda, mida Euroopa Kohus oli juba kinnitanud kohtuotsuses Valimar.

62. Küsimus, kas asjaolud olid *de facto* muutunud või mitte, on aga hinnang, mis nagu ülejäänud väidetavad „sisuliselt ebaõiged faktituvastused", mida RFA Üldkohtule ette heidab, ei saa olla apellatsioonkaebuse aluseks, mis piirdub õiguslike, mitte faktiliste küsimustega.

63. Nimelt tuleneb väljakujunenud kohtupraktikast, et Euroopa Kohus ei ole pädev tuvastama fakte ega ka üldjuhul hindama tõendeid, millele on Üldkohus nende faktide tuvastamisel tuginenud.[25] Vaidlustatud kohtuotsuse faktilisi hinnanguid ei saa seega apellatsiooniastmes vaidlustada, välja arvatud juhul, kui väidetakse tõendite moonutamist, mis nähtub ilmselgelt kohtutoimiku dokumentidest, mis käesoleval juhul nii ei ole.

64. Kuna kohtuvaidluse keskmes on dumpinguvastaste tollimaksude hilisem hinnas kajastumine (mis on tõepoolest vaidluse põhiküsimus), ei ole algmääruse artikli 11 lõige 9 igal juhul sobiv säte selle lahendamiseks. Esialgses uurimises ei saa rääkida dumpinguvastaste tollimaksude mõju või kajastumise puudumist täpsustavast praktilisest *meetodist*: see aspekt paratamatult puudub mis tahes esialgses uurimises, mille eesmärk on just nimelt kehtestada dumpinguvastane tollimaks.

65. Seepärast ei saa põhimõtteliselt olla *sama meetodit*, mis oleks ühine esialgsele uurimisele ja järgnevatele tagasimaksmise uurimistele seoses dumpinguvastaste tollimaksude mõjuga toodete edasimüügihinnale liidus. Samamoodi ei saa rääkida *meetodi muutmisest*, kuna ma rõhutan, et esialgsetes uurimistes ei ole otseselt mingit meetodit selleks, et kontrollida, kas dumpinguvastane tollimaks, mida ei ole seni veel olemas, kajastub edasimüügihindades.

66. Algmääruse artikli 11 lõikes 9 kehtestatud kriteerium, et meetodit ei tohi muuta (välja arvatud juhul, kui asjaolud muutuvad), ei ole seega sellistel juhtudel kohaldatav.

2. Teine apellatsioonkaebuse väide

67. RFA võtab oma kassatsioonkaebuse teise väite kokku järgmiselt: „Üldkohus tõlgendas algmääruse artikli 11 lõiget 10 vääralt, kohaldades vale õiguslikku kriteeriumi. Üldkohtu poolt välja töötatud õiguslik kriteerium nõuab, et dumpinguvastaste tollimaksude lisamist ekspordihindadesse näidataks ainult DDP hindade andmetega ja tõendades, et uued hinnad hõlmasid mitte ainult dumpinguvastaseid tollimakse, vaid ka kõiki esinevaid tootmiskulusid. Algmääruse artikli 11 lõige 10 ega komisjoni teatis dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmise kohta[26] […] ei sisalda aga sellist nõuet".

25 Vt muu hulgas 27. veebruari 2020. aasta kohtuotsus Leedu Vabariik *vs.* komisjon (C-79/19 P, EU:C:2020:129): „ELTL artikli 256 lõike 1 teisest lõigust ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust [tuleneb], et Euroopa Kohus ei ole pädev tuvastama fakte ega üldjuhul hindama tõendeid, millele Üldkohus on nende faktide tuvastamisel tuginenud. Nimelt, kui need tõendid on saadud õiguspäraselt ning kui on järgitud õiguse üldpõhimõtteid ning tõendamiskohustust ja tõendite esitamist puudutavaid menetlusnorme, on üksnes Üldkohus pädev hindama talle esitatud tõendite tõenduslikku väärtust. Sellise hinnangu andmine ei ole seega iseenesest õigusküsimus, mida Euroopa Kohus saaks kontrollida, välja arvatud juhul, kui tegemist on tõendite moonutamisega".

26 ELT 2014, C 164, lk 9.

a) Esimene osa: ekspordihinna arvutamisel mitte ainult dumpinguvastaste tollimaksude, vaid ka tootmiskulude sissearvamine

1) Apellandi ja komisjoni argumendid

68. RFA kritiseerib vaidlustatud kohtuotsuse punktide 72–75 sisu, väites, et algmääruse artikli 11 lõige 10 nõuab ainult, et tootja esitaks otsustavad tõendid selle kohta, et tollimaks on liidu müügihindades nõuetekohaselt kajastatud.

69. RFA sõnul piisab sellest, kui edasimüügihinnad on piisavalt tõusnud, võrreldes esialgse uurimise käigus välja toodud hindadega. Kui tootmiskulude arvessevõtmine oleks selle jaoks asjakohane, oleks komisjon pidanud nende lisamiseks arendama dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmist käsitleva teatise[27] artikli 4.1 punkti b.

70. Komisjon väidab, et taotleja peab tõendama mitte ainult, et edasimüügihinnad on tõusnud, vaid et tollimaks on nendes hindades „nõuetekohaselt kajastatud“.

2) Õiguslik analüüs

71. Algmääruse artikli 11 lõike 8 esimese lõigu kohaselt peab tagasimaksmise menetlus põhinema tõendamisel, et dumpingumarginaal, mille alusel tollimakse maksti, on kaotatud või seda on vähendatud tasemeni, mis on alla kehtiva tollimaksu taseme.

72. Algmääruse artikli 11 lõige 10 võimaldab jätta ekspordihinna arvutamisel tasutud dumpinguvastaste tollimaksude summa maha arvamata (vastavalt artikli 2 lõikele 9). See võimalus on siiski vaid siis, „kui esitatakse vaieldamatud tõendid, et kõnealune tollimaks kajastub nõuetekohaselt edasimüügihindades ja järgnevates ühenduse müügihindades“.

73. Apellatsioonkaebuses osutatakse selles osas probleemile, mida tuleb selle võimaliku mõju tõttu teistele juhtumitele analüüsida üldiselt, et seejärel keskenduda konkreetselt selle kohtuasja asjaoludele.

i) Edasimüügihinna kindlaksmääramine: kas seda võib analüüsida vaid juhul, kui dumpinguvastased tollimaksud on hinnas kajastatud?

74. RFA korduvalt esitatud põhiseisukoht on, et pärast vaieldamatute tõendite esitamist kontrollitakse, kas dumpinguvastane tollimaks on edasimüügihindades sisse arvestatud (või kajastatud), ei tule hinnata muude tegurite mõju, nagu tunnistab Üldkohus komisjoni joont järgides. Tema arvates piisab seega sellest, kui uued hinnad on suuremad kui vanade hindade ja dumpinguvastase tollimaksu summa, et lugeda see maks hinna sisse arvatuks.

75. Ma ei jaga seda põhiseisukohta. Minu arvates on loogilisem (ja vastab paremini viidatud normi terviklikule tõlgendusele) väita, et edasimüügihindade tõus liidus võrreldes algsete hindadega ei tähenda automaatselt, et dumpinguvastased tollimaksud on nõuetekohaselt ja täielikult nendes lõplikes hindades kajastatud.

27 Komisjoni teatise dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmise kohta artikli 4.1 punkt b („Algmääruse artikli 11 lõike 10 rakendamine“) on järgmise sisuga: „Kui ekspordihind arvutatakse algmääruse artikli 2 lõike 9 alusel, ei arvesta komisjon selle arvutamisel maha makstud dumpinguvastaste tollimaksude summat, kui esitatakse vaieldamatud tõendid, et tollimaks kajastub nõuetekohaselt edasimüügihindades ja järgnevates liidu müügihindades. Komisjon kontrollib, kas müügihindade tõus sõltumatute liidu klientide jaoks hõlmas esialgse uurimise ja tagasimaksmise uurimise vahelisel perioodil dumpinguvastaseid tollimakse.“

76. Võib nimelt järeldada, et isegi kui uued hinnad on vanadest hindadest kõrgemad, ei kajasta need nõuetekohaselt (st ei sisalda) dumpinguvastaseid tollimakse, kui: a) tootmishinnad on alg- ja lõpphetke vahelisel perioodil märkimisväärselt suurenenud, ja b) see kulude kasv uutes edasimüügihindades ei väljendu.

77. Need argumendid, mille õigsuses ma ei kahtle, ongi sisuliselt need, mida kasutab Üldkohus: „algmääruse artikli 11 lõige 10 [ei eelda] absoluutselt – kuivõrd see käsitleb küsimust, kas „tollimaks kajastub nõuetekohaselt edasimüügihindades“ –, et jaatava vastuse saamiseks tuleb uuele edasimüügihinnale lisaks varem kohaldatavale edasimüügihinnale lisada ainult dumpinguvastasele tollimaksule vastav osa, mis lisandub varem kohaldatud edasimüügihinnale, et saada jaatav vastus. Nimelt on tavaliste kuludega võrreldes täiendav tollimaks „nõuetekohaselt kajastatud“ vaid juhul, kui see on lisatud nendele muudele kuludele. Ent kui need muud kulud tõusevad, kuid edasimüügihind tõuseb vähem, siis on tegelikkuses tollimaks nendele muudele kuludele lisatud vaid osaliselt või üldse mitte, isegi kui varem kohaldatavale edasimüügihinnale lisati tollimaksule vastav osa“. [28]

78. Lisan, et igal juhul ja nagu kinnitab ka komisjon, ei saa selle institutsiooni halduspraktika muuta siduvaid õigusnorme, mille on vastu võtnud liidu institutsioonid.

ii) Selle kriteeriumi kohaldamine vaidlustatud kohtuotsuses

79. Üldkohus põhjendas, miks ei olnud apellandi väide, et edasimüügihinnad olid esialgse uurimise perioodi ja tagasimaksmise uurimise neljanda perioodi vahelisel ajal tõusnud üle 100%, piisav selleks, et tõendada, et dumpinguvastased tollimaksud kajastusid täielikult nendes hindades.

80. Üldkohtu sõnul „piisab […] sellest, et tootmiskulud tõusid rohkem kui kohaldatavad hinnad, selleks et need kohaldatavad hinnad ei kajasta nõuetekohaselt dumpinguvastast tollimaksu, arvestades tootmiskulude muutust. Ent seda tõendab *a priori* komisjoni viidatud asjaolu, et 99% juhtudest ei katnud liidu edasimüügihinnad 2012. aastal toodete kulu koos dumpinguvastase tollimaksuga“. [29]

81. Üldkohus välistas, et RFA on esitanud „vaieldamatu tõendi“ selle kohta, et dumpinguvastane tollimaks kajastub edasimüügihindades, ning et järelikult ei saanud tasutud dumpinguvastaste tollimaksude summat maha arvata. Nagu ma pärast laiemalt selgitan, ei ole vaidlust selles, et vajalikud tõendid selleks, et sellist mahaarvamist mitte teha, peab esitama ettevõtja, mitte komisjon, kelle ülesanne on hinnata, kas ettevõtja esitatud tõendid on *vaieldamatud*.

82. Uuesti tuleb rõhutada, et Üldkohtu hinnanguid faktiliste asjaolude tõendamise kohta ei saa läbi vaadata apellatsioonkaebuses, vaid ainult piiratud vahendite abil, mida ma enne nimetasin. [30] Käesolevas kohtuasjas oli pealegi apellandilt nõutud tõendamise tase eriti range, kuna apellant pidi esitama tõendusmaterjalid, mis näitaks vaidlusalust asjaolu *vaieldamatult*.

83. Kui Üldkohus selgitab seda nõuet arvestades põhjendatult, miks ta leiab, et RFA ei olnud suutnud seda asjaolu tõendada, oleks Euroopa Kohtul väga raske seda hinnangut apellatsioonimenetluses läbi vaadata. Käesolevas asjas ei esine ühtegi erandlikku põhjust (faktiliste asjaolude ilmne moonutamine, mis ilmneb seda tõendavatest toimikumaterjalidest).

28 Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 71. See punkt langeb kokku 15. novembri 2018. aasta lõpliku kohtuotsuse CHEMK ja KF *vs.* komisjon (T-487/14, EU:T:2018:792) punktiga 64.

29 *Ibidem*, punkt 74.

30 Vt punkt 63 ja seal viidatud Euroopa Kohtu praktika.

84. Lisaks tuleb arvesse võtta asjaolu, et kui Üldkohus kontrollib komisjoni kaalutud asjaolusid, peab ta lähtuma kriteeriumist, et „liidu institutsioonidel on ühise kaubanduspoliitika ja iseäranis kaubanduse kaitsemeetmete valdkonnas ulatuslik kaalutlusõigus nende majanduslike, poliitiliste ja õiguslike olukordade keerulisuse tõttu, mida nad uurima peavad“. [31]

85. Selle kriteeriumi kohaldamine käesolevas asjas räägib selle kasuks, et komisjoni seisukohad jäävad kehtima, ja paneb apellandile veelgi suurema koormise vaidlustatud otsuste põhjenduste ümberlükkamiseks. [32]

86. Lõpuks ei tohi unustada, et tagasimaksmise uurimise neljas periood langeb kokku selle aegumise läbivaatamise uurimise ajavahemikuga, mille tulemusel võeti vastu rakendusmäärus nr 360/2014. Nagu ma juba märkisin, jättis Üldkohus CHEMK ja KFi (RFA-ga seotud ettevõtjad) poolt selle määruse peale esitatud hagi rahuldamata 15. novembri 2018. aasta kohtuotsusega, [33] mis on jõustunud.

87. Selles hagis analüüsiti ka vahepealse läbivaatamise uurimise metoodika muutmist ja pöörati tähelepanu ka tootmiskulude suurenemisele kui ekspordihinna arvutamisel dumpinguvastaste tollimaksude mahaarvamise jaoks määravale asjaolule, tehes samad järeldused, nagu praegu vaidlustatud kohtuotsuses. Sarnasus selle kohtuasjaga on enam kui märkimisväärne ning tulemus, milleni Üldkohus jõudis, kattub minu vastusega apellatsioonkaebuse teise väite sellele osale.

b) Teine osa: ainult DDP hindade andmete aktsepteerimine tõendina dumpinguvastaste tollimaksude ekspordihindades kajastamise kohta

1) Apellandi ja komisjoni argumendid

88. RFA heidab Üldkohtule ette, et viimane aktsepteeris vaidlustatud kohtuotsuse punktides 77 ja 78 dumpinguvastaste tollimaksude edasimüügihinnas kajastamise tõendina ainult DDP-hindasid.

89. Ta tugineb sellega seoses komisjoni teatise dumpinguvastaste tollimaksude tagasimaksmise kohta artikli 4.1 punktile b ja lisab, et ükski kohaldatav õigusnorm ei reguleeri, kas on vaja esitada DDP-hinnad või viidata EXW või CIF-hindadele, mis sisaldavad dumpinguvastaseid tollimakse.

90. Komisjon vaidleb sellele lähenemisviisile vastu, et vastavalt algmääruse artikli 11 lõikele 10 on reegliks tollimaksu mahaarvamine ekspordihinna arvutamisel ning et selleks, et seda mitte maha arvata, peab tõend selle lisamise kohta edasimüügihindadesse olema vaieldamatu.

91. Komisjoni sõnul ei kärpinud Üldkohus apellandi tõendamisvahendeid, vaid kasutas apellandi esitatud tõendeid. Lisaks kordab ta, et ei piisa sellest, et edasimüügihinnad kõiguvad, vaid peab tõendama, et dumpinguvastane tollimaks kajastub edasimüügihindades.

31 Kohtuotsus Valimar, punkt 51, milles on viidatud 27. septembri 2007. aasta kohtuotsusele Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punktid 40 ja 41) ning 16. veebruari 2012. aasta kohtuotsusele nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube e Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 63).

32 Kohtuotsus Valimar piirab institutsioonide antud hinnangute kohtuliku kontrolli kohaldamisala sellega, et „kontrollitakse menetlusnormidest kinnipidamist, vaidlustatud valiku tegemise aluseks olevate asjaolude sisulist õigsust, ilmsete vigade puudumist nende faktiliste asjaolude hindamisel ja võimu kuritarvitamise puudumist“ (punkt 51).

33 Kohtuotsus CHEMK ja KF *vs.* komisjon (T-487/14, EU:T:2018:792).

2) Õiguslik analüüs

92. Vastupidi sellele, mida väidab RFA, ei piiranud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses apellandi käsutuses olevaid tõendusvahendeid. Vastupidi, ta lähtus oma kohtuotsuses Einhell Germany jt *vs.* komisjon juba sedastatud kriteeriumist: „dumpinguvastaste tollimaksude kajastumist edasimüügihindades ja hilisemates liidu müügihindades [võib] tõendada mis tahes tõenditega – tingimusel et need on „vaieldamatud““.[34]

93. Rõhutan, et vaidlustatud kohtuotsuses ei ole piiratud tõendamisvahendeid, mida RFA pidi esitama. Selles lihtsalt põhjendatakse, miks ei olnud selle ettevõtja esitatud tõendid sel juhul sobivad selleks, et tõend selle kohta, et dumpinguvastane tollimaks on edasimüügihindades kajastatud, oleks *vaieldamatu*.

94. Tegemist on faktilise olukorraga, mida tuleb analüüsida juhtumi asjaoludest lähtuvalt. Komisjon põhjendas, kuidas ta sai varasemate uurimiste käigus teha järeldusi kogutud tõendite kohta, sealhulgas edasimüügihindade muutumise analüüsi kohta, ning analüüsis kohe põhjalikult erinevaid andmeid, mille tõttu ta leidis, et esitatud asjaolud ei olnud usaldusväärsed.

95. See, et konkreetses kontekstis jõutakse ühe lahenduseni, ei tähenda, et teistsuguses kontekstis peaks saama sama tulemuse. Seega tuli keskenduda, nagu seda ka tehti, tagasimaksmise uurimise uute perioodide asjaoludele.

96. RFA tugines tõendina tabelile, mis sisaldas tema kaalutud keskmisi EXW ja CIF-hindade muutumist alates esialgsest uurimisest kuni neljanda uurimisperioodini, mille eesmärk oli näidata, et tema edasimüügihinnad sisaldasid dumpinguvastast tollimaksu.

97. Vaidlustatud otsused sisaldasid erinevaid argumente, milles komisjon märkis, et RFA esitatud andmed ei olnud usaldusväärsed. Tühistamishagi eesmärk oli, et apellandi väiteid aktsepteeritaks ilma täiendava kontrollita, millest komisjon keeldus.

98. Tõendeid kontrollides (mida ta pidi hindama eespool kirjeldatud viisil), kinnitas Üldkohus komisjoni hinnangut nende kohta, ja see vaidlustatud kohtuotsuses antud hinnang, nagu ma samuti märkisin, ei ole apellatsiooniastmes vaidlustatav, välja arvatud piiratud alusel, et faktilisi asjaolusid, mida loetakse tõendatuks, on moonutatud, millega siin aga ei ole tegemist.

3) Teise võimalusena esitatud hinnang

99. Vastupidi sellele, mida RFA Üldkohtus väitis,[35] ei kandnud RFA apellatsioonkaebusesse üle etteheidet, et kui komisjon leidis, et teatud kuluandmed ei olnud usaldusväärsed, oleks ta pidanud apellanti kontrollkäikude ajal või niipea kui võimalik sellest teavitama, et neid andmeid oleks saanud parandada.

100. Kuna see etteheide on apellatsioonkaebusest välja jäetud, ei ole Euroopa Kohtul loogiliselt põhjust seda käsitleda.

34 18. novembri 2015. aasta kohtuotsus (T-73/12, EU:T:2015:865, punkt 155).

35 Hagiavaldus, punkt 94.

101. Selles suhtes igasuguse kahtluse hajutamiseks võib siiski olla kohane meelde tuletada, et algmääruse artikli 11 lõike 10 kontekstis ei ole komisjon kohustatud tegutsema omal algatusel, vaid peab ainult hindama *vaieldamatuid tõendeid*, mille esitab talle isik, kes taotleb tagasimaksmise uurimist.[36] Tõendamiskoormis on taotlejal, mitte komisjonil, range nõudega, mis kaasneb omadussõnaga *vaieldamatu*, et tollimaks peab olema edasimüügihindades nõuetekohaselt kajastatud.

102. Seega on apellatsioonkaebuse teine väide põhjendamatu, millest koos esimese väite tagasilükkamisega tulenevalt tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

103. Euroopa Kohtu kodukorra artikli 138 lõike 1 alusel tuleb kohtukulud välja mõista RFA-lt.

VI. Ettepanek

104. Esitatud kaalutluste alusel teen Euroopa Kohtule ettepaneku:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõiste kohtukulud välja äriühingult RFA International, LP.

36 Euroopa Kohus tuvastas 22. märtsi 2012. aasta kohtuotsuses GLS (C-338/10, EU:C:2012:158, punkt 32), et „komisjon peab omal algatusel analüüsima kättesaadavat teavet, kuna tema roll dumpinguvastase menetluse läbiviimisel ei ole vahekohtuniku roll, kelle pädevus piirdub ainult otsuse tegemisega menetluse käigus poolte esitatud teabe ja tõendite põhjal“. See seisukoht võeti teistsuguses kontekstis, kuna tegemist oli vaidlusega normaalväärtuse kindlaksmääramise üle esialgse uurimise käigus.